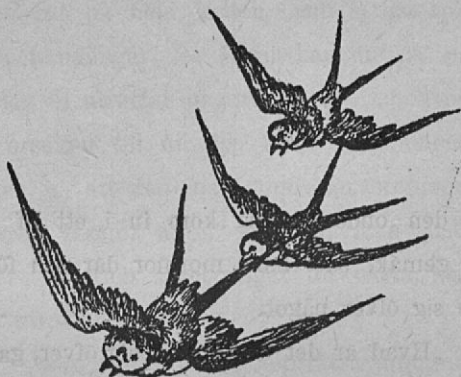

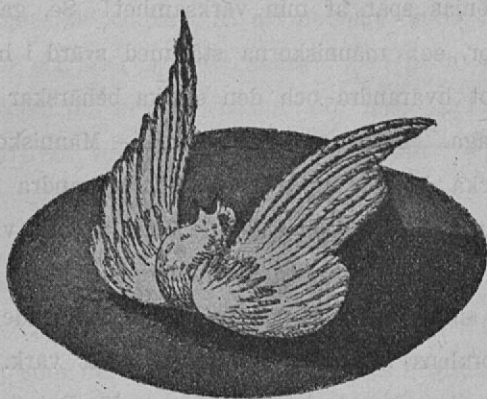
~ ~ En legend om ~ ~

Fågelprydnadernas uppkomst

af

Peter Ommerbo.

Utgivet af Fågeföreningen Svalan i Köpenhamn.

Då den onde engång kom in i ett af sina inre gemak, satt hans mormor där och förargade sig öfver något.

„Hvad är det du grämer dig öfver, gamla mor?“ frågade han.

„Jag är ledsen för att du ingenting uträttar“, lydde svaret.

„Uträttar jag icke något? Det säger du alltid.“

„Så uträtta något mera!“

„Hvad säger du! — Öfver allt på jorden skönjas spår af min värksamhet! Se, gamla mor, se: människorna stå med svärd i hand mot hvarandra och den starka behärskar den svaga. Detta är mitt värk. — Människorna rycka brödet ur munnen på hvarandra och tänka blott på sig själfva. Detta är mitt värk. — Människorna låta uteslutande beherrska sig af sina passioner och fästa intet afseende vid moralens fordringar. Detta är mitt värk. — Men hvarför nämna flere exempel? Det finnes

ej en ort på hela jorden, som ej bär spår af mina handlingar. — Huru kan du då påstå, att jag ej uträttat något? — Och hvem är väl orsaken till all den strid, som finnes på jorden, så att den ena människan fördömer den andra? Hvem, säger jag, om icke just jag själf? — Och ännu vågar du påstå, att jag icke uträttat något!“

„Som sagdt, du kunde uträtta ännu mera!“

„Hvad?“

„Du skall icke allenast skada människorna — ja, naturligtvis dem först och främst, ty de stå Gud närmast; — men du skall äfven skada alla andra skapade varelser.“

„Ja, naturligtvis! Det gör jag också. Är det ej krig öfver allt i naturen, inbördes krig mellan allt skapadt, så att det ena djuret förföljer och äter upp det andra? Och hvem bär skulden för detta? Hvem, om icke jag? — Men hvad vill du jag skall göra vidare?“

„Du skall utrota sångfåglarna.“

„Utrota sångfåglarna! Ja, om jag blott kunde!“

„Intet förargar mig mer än deras lofsånger, som det ena ögonblicket klinga högtidliga, som en prests mässa för altaret, det andra

ögonblicket allvarliga, likt orgeltoner från en kyrka. Jag hatar dessa små varelser, emedan deras sång påminner om så mycket af det Gud håller kärt. Än kan fågelsången ljuda som en moders milda, varnande röst, än som ett barns fromma, oskyldiga joller; än påminner den om en ung flickas vemodsfulla längtan, än om en af lifsglädje sprittande ynglings stämman. Mest hatar jag dock småfåglarna, emedan intet så mycket som deras glada, jublande toner påminner om ånglarnas kör i himmelen.“

Då stampade den onde i golfvet så att väggarna i gemaket skakade, och skrek:

„Tror du ej att jag hatar småfåglarna? Och skadar jag icke dem lika mycket, som alla andra skapade varelser?“

„Du skall utrota dem!“ svarade hans mormor.

„Utrota dem? Men huru låter det sig göra, huru?“

Och då var det som den ondes mormor talade om sitt påhitt. Hon sade:

„Jag önskar att jag hade alla sångfåglar här fastfästade vid mina kläder, så att jag kunde triumfera öfver dessa varelsers ändalykt.“

„Du kan ej hafva alla sångfåglarna fastfästade vid din klädning.“

„Om jag helst kunde få alla dem det finnes rum för.“

„Som du önskar skall det ske“, sade den onde. Och så befalde han två af sina änglar att hämta från jorden tusentals af de små fåglar, som utmärkte sig för de vackraste färger och ljufligaste toner, — och de gjorde som han sagt.

Den ondes mormor plågade småfåglarna och fäste så många af dem det var henne möjligt på sin klädning. Då detta var gjordt, sade hon till sin dotterson:

„Befall nu dina änglar att följa mitt exempel och sänd dem så ut för att fresta människorna, ty endast med tillhjälp af människornas fåfånga skall det lyckas oss att få sångfåglarna utrotade.“

Nu hade den ondes mormor fullständigt uppenbarat sitt onda påhitt, och den onde förstod henne och berömde hennes uppfinningsförmåga.

Så sammankallades alla de smådjäflar, hvilkas uppgift det är att lära människorna fåfänglighet, och den onde förde sin fågelprydd mormor fram till dem. Då smådjäflarna sågo henne, blefvo de mycket förtjusta. De stam-pade fötterna af fröjd, klappade händerna, hån-skrattade så, som endast djäflar kunna skratta och ropade „Bravo“ så högt, att intet människo-öra skulle kunnat uthärda att höra därpå.

„På det sättet skola vi se till att sång-fåglarna framdeles blifva behandlade“, sade den onde.

„Bravo! bravo!“ ropade alla smådjäflarna.

„Nu skolen I pryda eder på samma sätt som min mormor, och så blir eder uppgift att förmå människorna att göra sammaledes; ty på detta sätt kunna vi verkligen få dessa afskyvärda små djur utrotade. — Men *en* sak måste ni komma ihåg, när I fresten männi-skorna; upplys dem icke om vårt hat till sång-fåglarna, utan säg: „Det skulle helt visst taga sig mycket bra ut att hafva några af dessa små fåglar som prydnad på edra dräkter — och i synnerhet på hattarna. — Och till dem, som icke vilja detta, sägen I: En vacker liten

fågelvinge eller ett par brokiga fjädrar — det vore då verkligen smakfullt!“

„Bravo! bravo!“

„Förstån I mig?“

„Ja väl, ja väl!“

Nu fäste alla smådjäflarna små fåglar på sina dräkter, liksom fans mormor, och så drogo de ut för att fresta människorna, och det föll sig icke svårt för dem. Först pryddes endast några få människor sig med sångfåglar, men de blefvo allt flere och flere, och det dröjde ej synnerligen länge, innan den onde mormors påhitt, tack vare smådjäflarnas flitiga medvärkan, behagade människorna i så hög grad, att fågelprydnader blefvo högsta modet — ty människor visste icke att fågelprydnaden var den ondes mormors påhitt, och att det var henne och smådjäflarna de efterapade, när de begagnade fågelfjädrar och fåglar, på dräkter och hattar.

Då den onde en tid härefter kom in till sin mormor, klappade hon honom på axeln och tackade honom, för att han så skickligt utfört hennes plan. Och fan skrattade och hans mor-

mor skrattade med och så drucko de sig ett glädjerus och åter upprepade mormordern:

„Vårt mål är att skada alla Guds skapade varelser: människan först och främst, men äfven alla andra lefvande varelser.“

Och den onde och hans mormor fröjdade sig, då fågelprydnaderna blefvo allt mera allmänna, ty de hoppades på sångfåglarnas fullständiga utrotande. Men ånglarna i himmelen och alla goda och rättänkande människor på jorden, som sågo, att sångfåglarna allt mera och mera aftogo — de gräto.

— x —